

Niels Bagchus heeft een [link](#) gedeeld met de groep: [\(h\)erken](#)
[ouderverstoting](#).

9 april om 10:38 ·

Ik heb geprobeerd om de complexe dynamiek van ouderverstoting in een artikel te beschrijven. Hopelijk laat het wat meer licht schijnen op deze duistere vorm van kindermishandeling.

Ouderverstoting (Parental Alienation) is het fenomeen dat een kind (na een scheiding) het contact verbreekt met één van zijn ouders. Het probleem met ouderverstoting is dat er naar het kind wordt gekeken, maar niet naar de werkelijke oorzaak. Ouderverstoting ontstaat namelijk als een narcistische ouder het kind tegen de andere ouder opzet, met het doel om het kind zelf het contact te laten verbreken. Het is een moeilijk te herkennen vorm van emotionele kindermishandeling en dat heeft vergaande gevolgen voor de ontwikkeling van het kind. Ondanks dat ouderverstoting vaak door een moeder wordt ingezet, wordt in dit artikel voor het gemak de hij-vorm gebruikt.

De kern van het probleem van ouderverstoting ligt niet bij het kind, maar bij een narcistische ouder (borderliner / sociopaat / psychopaat). Met een scheiding wordt een narcist ontmaskerd en hij probeert uit alle macht om dat gezichtsverlies weer af te dekken, door zich achter zijn kind te verschuilen. Een narcist beschouwd zijn kind als een persoonlijke ego boost en een verlengstuk van zichzelf. Hij zal er alles aan doen om het kind na een scheiding bij zich te houden. Dat kan extreme vormen aannemen, van het frustreren van het contact, tot aan valse beschuldigingen van verwaarlozing, mishandeling of zelfs seksueel misbruik. Dat kan ook op een indirecte manier worden gedaan.

Ouderverstoting wordt veroorzaakt door een verborgen hechtingstrauma van een narcist, dat met een scheiding wordt getriggerd. Oude gevoelens van minderwaardigheid en een verlatingsangst komen daarbij naar boven. Een narcist kan niet rouwen en hij zal het verdriet van het trauma gelijk omzetten in boosheid. Die boosheid wordt op de ex-partner geprojecteerd. Hij wordt als dader gezien van de eigen pijnlijke gevoelens. De ex partner wordt door het getriggerde trauma als een bedreiging gezien. Die angst wordt met een lastercampagne op het kind overgedragen, waardoor het kind op zijn beurt ook bang wordt voor zijn ouder. Het kind wordt zo ernstig gehersenspoeld, dat het door een loyaliteitsconflict het contact met zijn liefdevolle ouder 'zelf' verbreekt, net zoals de narcistische ouder dat eerder al heeft gedaan.

Het verstoten van een ouder veroorzaakt een complex rouwproces, dat lijkt op het overlijden van een ouder. Het rouwproces kan alleen niet worden afgesloten, omdat de ouder nog steeds in leven is, en de pijn daarvan wordt elke keer geopend bij het contact met de ouder. Hoe aardiger die ouder is en hoe opener hij is om contact mee te maken, hoe sterker het gevoel wordt uitvergroot. Het kind ervaart bij hem dan nog

meer pijn en dat maakt hem alleen maar bozer. De pijn wordt weer minder als hij niet bij hem is en dat levert een vertaalfout van zijn gevoelens op. Door een creatieve misinterpretatie van het gevoel gaat hij denken dat zijn ouder iets verkeerd doet, waardoor hij die pijn ervaart als hij bij hem in de buurt is. Dat verstoorde gevoel wordt ook nog eens bevestigd en versterkt door de narcistische ouder.

Om de pijn van het verstoten van zijn ouder te hanteren, vervalt het kind in een cognitieve dissonantie. Het gaat redenen verzinnen om het verraad te kunnen rechtvaardigen, waardoor zijn ouder het 'verdient' om verlaten te worden. Het kind is zodanig gehersenspoeld dat het denkt dat het 'zelf' de beslissing heeft genomen om het contact met zijn ouder te beëindigen. Het is een empathie-loze daad, waarbij het lijkt alsof het kind zelf narcistisch is geworden, en dat geeft een enorm schuldgevoel. Het kind kan niet zien dat hij tot de onthechting is gemanipuleerd en dat maakt het erg moeilijk om het contact met de verstoten ouder weer te herstellen. Bij het herstellen van het contact wordt het gestagneerde rouwproces weer opgestart en dan komt de onverwerkte pijn van een dubbele scheiding naar boven.

Bij ouderverstoting wordt de begraven pijn van een narcist op het kind overgedragen, alsof het kind met een virus wordt besmet. Het kind wordt in de rol van het gewonde innerlijke kind van de narcist gedwongen. In dat rollenspel krijgt de andere ouder ten onrechte een rol als misbruiker toebedeeld, maar dat is enkel een paranoïde illusie, om het geopende trauma weer af te dekken met een sluier van ontkenning. Toch blijft niets voor eeuwig verborgen. Het boemerang effect van ouderverstoting is dat manipulaties van een narcist uiteindelijk een keer worden doorzien en dat het recht in zijn gezicht terugkeert.

Ouderverstoting is een verkapte kinderdiefstal, waarbij net als bij het Stockholm syndroom, het kind achter gesloten deuren emotioneel wordt gekaapt door een rancuneuze ouder. Het kind wijst een liefdevolle ouder af en gaat het zich hechten aan een misbruikende ouder, waarmee het zelf een hechtingstrauma oploopt. Het ontbreken van één van de ouders, meestal de vader, maakt dat het kind wordt afgesloten van zijn wortels. Dat kan allerlei problemen geven, want de biologische vader is onontbeerlijk om een eigen identiteit te ontwikkelen. Daarnaast is een vader nodig om een zekere hechting en een gevoel van veiligheid op te bouwen. Een kind krijgt een onveilig relatie sjabloon mee. Het krijgt last van codependency, waardoor het zich later in een relatie gaat hechten aan een narcist. Dat kan leiden tot het narcistisch slachtoffer syndroom, een complexe vorm van post traumatische stress.